

MARKÉTINA

1991

MARKÉTA VÝPRAVA

Jak je již z názvu patrné, jde o akci, kterou připravuje MARKÉTA

Sraz je určen jako již tradičně na 16:00. Protože minule jela MARKÉTA na TOMÁŠOVĚ kole, bude muset přijít dříve a uvést jej zase do pojízdného stavu, včetně úplné očisty. Je to neuvěřitelné – opravdu přišla a jala se podnikat dříve nastíněné. Postupně přicházejí ostatní. Přesněji TOMÁŠ a ŠTĚPÁNKA. Teď ovšem vypadá krajně blbě TOMÁŠOVO kolo zářící čistotou vedle ostatních silně znečištěných. Tedy i ostatní popojíždědla procházejí procesem očisty. Po nějaké době je vše hotovo a můžeme vyrazit.

Ještě jak jsou rozděleny funkce na dnešek:

Šéf výpravy:	MILOSLAV DIG MAYER
Šéf přejezdu:	MARKÉTA
Navigace:	TOMÁŠ HORDÉJČUK
Zdravotnice:	MARKÉTA
Technik:	TOMÁŠ
Bank:	ŠTĚPÁNKA

Odjíždíme přes Letnou, Korunovační třídu na Kulaťák, odtud kolem hotelu Internacionál ven z PRAHY, směrem KRALUPY n/ VLTAVOU. Svítí slunce, je teplo, jede se dobře. Až do ROZTOK U PRAHY. Tady je podle mapy most. Ve skutečnosti je tu jen přívoz, samozřejmě za peníze. Vzhledem k tomu, že v banku je o 40 korun méně, než bylo počítáno, zjišťujeme, že si přívoz (6 Kč za jednoho) nemůžeme dovolit. Pojedeme tedy dál a snad nějaký most najdeme.

ROZTOKY opouštíme do kopce. V momentě, kdy už se mi zdálo, že nikdy neskončí, objevila se zkratka.TOMÁŠ je stále v sedle a zmizel kdesi za zatáčkou. Holky vůbec nebylo třeba přesvědčovat kudy dál. Jediná maličkost mi však kazí dobrý dojem: zkratka je tvořena schodištěm. A docela dlouhým.

Když jsme se vyškrábali nahoru, bylo mi řečeno, že už nikdy... Na to reaguji slovy: „Zkratka je sice delší, ale zato méně pohodlná!“ Odsopda přijíždí po silnici TOMÁŠ. Když nahlédl přes svodidla a viděl, kudy jsme se sem dostali, rozesmál se a nebyl k zastavení.

Jedeme dál. Dotazy u místního obyvatelstva se snažíme zjistit, zda tu přece jen v okolí není nějaký most. Námi oslovená holka nám řekla, že nejbližší lávka je v ŘEŽI. Tam se dostaneme tak, že na nejbližší křižovatce doprava, pak kousek rovně, potom po zelené turistické až do ÚHOLIČEK a podle řeky pak až k lávce.

Dobře. Už jedeme po zelené. Ta z ničeho nic mizí v porostu a jako kamzičí stezka pokračuje kopcem dolů. Asi v polovině kopce je chata. U vrátek stojí asi šestiletý kluk a s pusou dokořán sleduje, co tam podnikáme. Pozvolna se blížíme dolů. Je to hrozný. Ten sjezd. Jsou tu kopřivy, pařezy, kameny a vůbec jiné radosti.

Už jsme dole. Aha, a teď se potřebujeme dostat přes koleje. Blbý je, že z naší strany jsou volně přístupné, ale na straně druhé je násep vysoký cca 7m. je tvořen hrubým štěrkem a vůbec kdejakým fujem. Sklon více než 45°.

Tady musíme dolů. Jdu první. Pokouším se jít alespoň trochu bokem se svahu. Štěrk mi ujel pod nohama a vůbec mám celou dobu velice blízko k nekontrolovatelnému pádu. Podařilo se mi však s vypětím skoro všech dostupných sil bez pohromy sejít až dolů. Za mnou se vydává TOMÁŠ. Když viděl, jak to se mnou cvičí, řekl holkám, aby čekaly nahoře, že jim pomůžeme. Odložil jsem kolo, ohlédl se zpět na násep a spatřil, jak MARKÉTA udělala krok a padá. Dvěma skoky je u ní TOMÁŠ a už jí nadává. Zvedl jí, zvedl kolo a dost nahlas a důrazně se jí zeptal: „Co jsem říkal?!“ a sám si odpověděl: „Že máte čekat nahoře, ne?! Když něco takového

řeknu, tak to není pro srandu!!“. Potom sešplhal s jejím kolem dolů, přičemž stále nadával. Já jsem absolvoval cestu dolů se ŠTĚPÁNČINÝM kolem bez nadávek. Dole teče potůček. Znečištěná MARKÉTA se tam šla umýt.

Částečně se jí to povedlo. Jak by ne. Vždyť voda zde tekoucí určitě obsahuje mýdlo, kyseliny, oleje a možná i fekálie. Pak jsme pokračovali na ÚHOLIČKY. Tam jsme se dostali bez jakýchkoliv problémů. Zastavili jsme u domu, kde bydlela moje spolužačka. Nebyla doma. Trochu jsme si popovídali s její mámou a pak podle řeky pokračujeme.

Cestička se vine po hrázi rybníčků. Šířka cca 60 cm. Z obou stran voda. Po nějaké době jsme se dostali k pěšině vedoucí k železniční zastávce ŘEŽ. Jenomže vede po násypu kolmo vzhůru. Tak že cesta, kterou jsme absolvovali dolů, teď zase vede nahoru. Navzájem jsme si pomohli tak, že jsme zase nahoře. Teď ještě po schodech a pak už po mostě přes VLTAVU. Abychom nevyšli ze cviku, pokračuje cesta do kopce. Jedeme tedy přes HUSINEC, KLECANY, DRASTY, teď už po rovině VODOCHODY, MÁŠLOVICE, ZLONČICE, CHVATĚRUBY do KOZMÍNA. Z KLECAN to tu poznávám. Tudy jsme jeli na PRAHU z loňské jednodenní výpravy. V KOZMÍNĚ jsme navštívili TOMÁŠOVA kamaráda. Pak jedeme přes ÚŽICE, NETŘEBY, CHLUMÍN do OBŘÍSTVÍ. Stmívá se a je třeba rozsvítit. Zjišťujeme, že TOMÁŠ nesvítí vůbec a ŠTĚPÁNCE světla jen mžourají a nepomáhá ani dobíjením. Ne, že bychom dobíjeli ŠTĚPÁNKU, ale pokoušíme se o to u jejích zdrojů el. energie.

Neškodilo by trochu se najíst,. TOMÁŠ zaběhl naproti do hospody a vrátil se s tím, že mají jen tlačenku a utopence. Obě děvčata ohrnula nos. Nutno říci, že ani já nemám chuť na studenou uzeninu. Dohodli jsme se, že pojedeme dál a zkusíme jinou hospodu.

Vyjíždíme směrem na MĚLNÍK. Je úplná tma. Usoudili jsme, že nebudeme dále nutit k činnosti ŠTĚPÁNČINO osvětlení. Podle vnějších projevů tu jde o poruchu celé palubní sítě.

Jedu první po opuštěné silnici I. třídy. V zrcátku vidím těsně za sebou MARKÉTINO přední světlo. Pokouším se přidat. Světlo je pořád těsně za mnou. Ještě zrychluji. Pořád se mě drží. Ještě trochu přidám na rychlosti a udržuji jí. Světlo je pořád těsně za mnou. Podle odhadu jedeme takto druhý kilometr. Jestlipak jedou všichni. MARKĚTU vidím, ale TOMÁŠ ani ŠTĚPÁNKA nesvítí.

Najednou se světlo, které bylo doteď těsně za mnou začalo vzdalovat. MARKÉTA odpadla. Asi jedu moc rychle. Zvolňuji.

Minul jsem tabuli s nápisem MĚLNÍK. Mají tu pouliční osvětlení. Cítím, že by to chtělo něco k snědku. Kousek přede mnou jsou tabule oznamující blízkost restauračního zařízení., šipky vedou doprava. Najíždím do odbočky. Tady počkám na ostatní. Ohlédl jsem se. Asi jsem jel opravdu moc rychle. Koutkem oka jsem zahlédl svítící nápis HOTEL. Zaměřil jsem se na něj. Je asi tak 40 metrů vysoko, na střeše paneláku. Tak toto zařízení nebude pro nás. Pomalu přijíždějí ostatní. Nejdříve jsem jim ukázal tabule a když se dost nažhavili, ukázal jsem jim kam nás ty tabule zvou. Je tu šero, ale dobře vidím jejich výraz ve tvářích. Něco mezi zlostí a zklamáním.

Jedeme do centra. Po několika dotazech jsme nasměrováni na náměstí, kde je údajně dlouho otevřená vinárna. Jedeme tam. Ano, skutečně je již delší dobu pro vstup uzavřena. Projíždíme město křížem krážem ale nenašli jsme nic. Dostali jsme se až nad zdejší vinice. Kdesi hluboko dole lze v přístavu pouličních světel tušit soutok LABE a VLTAVY. Najíme se ze zásob. A tady!

Usedáme na lavičku a konzumujeme potraviny. Jak tak sedíme a jíme, sledujeme, jak se k nám blíží podél zábradlí člověk v černé kombinéze a kanadách. Když přišel blíže, vidíme nad levou kapsou vyšitý nápis GROUP 4. Tím je jasné o koho jde. Je to jeden z příslušníků tzv. černých SHERIFFU. Bez zájmu si nás prohlédl a nezměněným tempem pokračoval dál. Dojedly jsme a usoudili, že je třeba spát. Čas 22:30. Opouštíme centrum a jedeme kamsi pryč. Vede nás TOMÁŠ, který tudy již jednou projížděl.

Vyjeli jsme z města a jedeme do kopce. Najednou zjišťuji, že mi cosi dře o zadní kolo a jede se mi velmi špatně. Zatavuji a zjišťuji, že... povolil se a vypadl mi šroubek držící blatník. Ten si sedl na plášť a brzdí. Šroubky těchto rozměrů nemáme. Musím tedy poruchu odstranit přidráťováním. Ve tmě po paměti se to dělá moc dobře. Doporučuji.

Po nějaké době vyjíždíme. Silnice jsou úplně prázdné a tma dosáhla krájitelnosti. Zhasínáme veškerá osvětlení a jedeme tmou. Chce to už konečně spát. Všude kolem jsou pole. Musím říci, že se mi nechce být zítra ráno buzen nějakým, například hnojícím, zemědělským strojem. Kus od nás je vidět silueta čehosi. Buď je t o zapomenutý stoh nebo les. Jedu tam. Vidím, že jde o nevelký lesík. Pro nocleh ideální. Vrátil jsem se pro ostatní a zavedl je tam.

S drobnými potížemi jsme zajeli do lesíka, rozložili se a ...dobrou noc.

RÁNO 1. 6. sobota

Jak na tom budeme dnes s funkcemi:

Šéf výpravy:	DIG
Šéf přejezdu:	MARKÉTA
Navigace:	TOMÁŠ
Zdravotnice:	MARKÉTA
Technik:	TOMÁŠ
Bank:	ŠTĚPÁNKA

Probudil jsem se. Je pěkně. Čas 06:07! Tak to ne! Ještě spát. Druhé probuzení po osmé. To by šlo. Ostatní taky nespěj. Tak se tak válíme až v půl deváté kohosi napadlo, že budeme vstávat. Tedy dobrá. Balíme, snídáme poslední zbytky zásob a odjíždíme. Čas 09:15.

Jak tak jedeme po poli, zahlédl jsem na okraji lesíka zelenou ceduli: OCHRANNÉ PÁSMO VODNÍHO ZDROJE II: STUPNĚ – ZÁKAZ ZNEČIŠŤOVÁNÍ....No...tak...tedy....jaksi...raději snad pojedeme.

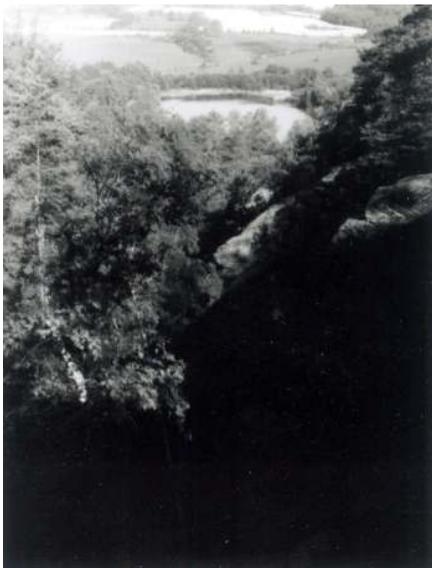
Je tu pěkně. Jak už to tak na Kokořínsku bývá. Projíždíme vesnicí KOKOŘÍN a hledáme otevřené potraviny. Posílají nás kamsi k soukromníkovu pod hradbami. Jedeme tam. Cesta je z prudkého dlouhého kopce se serpentinami, jejíž povrch tvoří čičistone – kočičí hlavy s asfaltovou polevou. Nejedeme vůbec rychle.

Už jsme dole. TOMÁŠ nás neomylně vede k cíli. A skutečně ani jsme na té rovné silnici nezabloudili. Zastavujeme u krámku, doplňujeme zásoby a svačíme. Je teplo, svítí slunce a vůbec to nemá chybu. Po svačince jedeme zpátky. Tou cestou, kterou jsme jeli dolů jedeme teď nahoru. V polovičce odbočujeme k hradu.

...trochu si to tu prohlížíme a pak zas jedeme.

Tomáš nás zavedl na místo, kde minulý rok spali, když jsem na výpravě nebyl. Je to tu jako v pohádce. Uzoučká rovná cesta po obou stranách lemovaná silnými stromy. Na jejím konci je loučka a za ní kaňon tvořený pískovcovými skálami. Právě v nich jsou vytesány jeskyně. Je to moc pěkné a zcela evidentně často využívané různými trempy pro nocleh. Přesto tu vládne pořádek a čistota. Myslím, že lépe se to popsat nedá.

Vracíme se. Už jsme na silnici. Svítí slunce, je teplo a čas: krátce po dvanácté hodině. Jedeme různými okreskami, a je moc pěkně. A už začínají potíže. Vypadl mi šroubek z blatníku a ten pak dosedl na plášť kola. Tak tohle už tu taky bylo. Dobře vím, že šroubky nemáme, ale máme drát - motoristy kamarád.

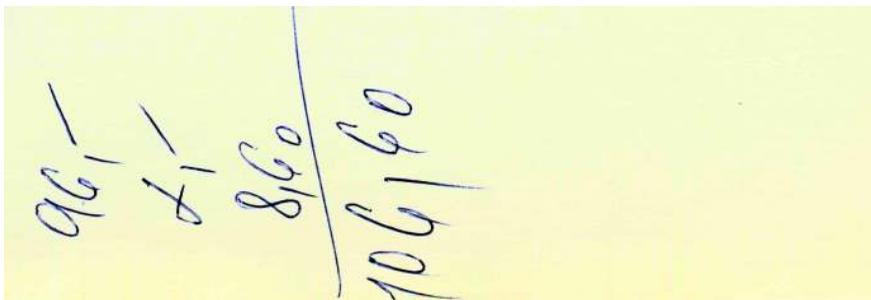
S přidrázovaným blatníkem pak pokračuji dál. Jedeme od chaty k chatě, od vesnice k vesnici, ale pořád se nám nedaří získat onen šroub. Velikost M4 až 5 se v této oblasti prostě nevyskytuje. Kdybych potřeboval sešroubovat kolejnici, nebo kdybych sháněl šroub do velkorypadla, pak bych uspěl. Až se nám to konečně podařilo. Získali jsme šroub s maticí, přitáhli blatník a jedeme dál.

Pořád je moc pěkně. Cesta je většinou po rovině, cestovní rychlost se vyšplhala na 30 km/hodinu. Kousek před ČESKOU LÍPOU zastavujeme. Podle TOMÁŠE je tu senzační šrotiště, kde se

prý dá získat spousta zajímavých a užitečných věcí. MARKÉTU se ŠTĚPÁNKOU jsme nechali odpočívat u silnice a sami se vydáváme k betonové ohradě v dálí. Jdeme pěšky přes spoustu kolejí, rigolů a jiných překážek.

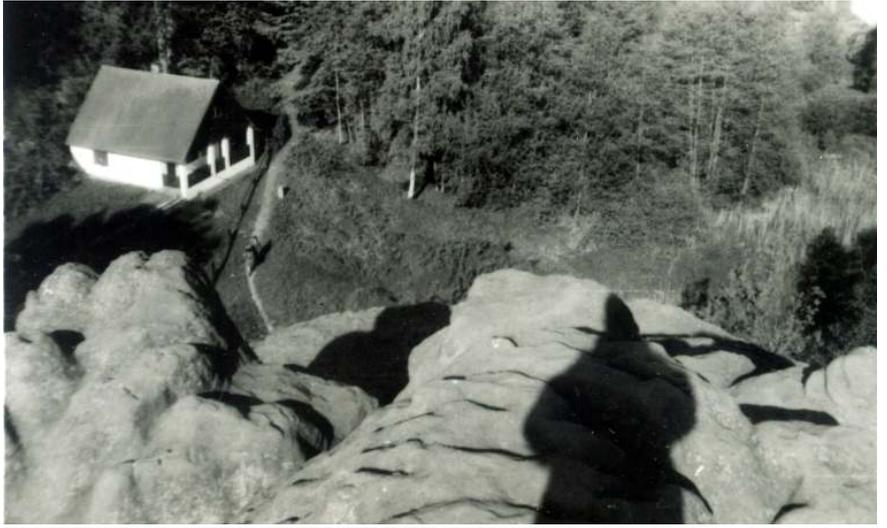
Už jsme u ohrady. Je asi dva a půl metru vysoká, ale zdolat jí není problém. Už jsme uvnitř. No, až zase tak moc senzační to není. Hromada trosek různých jeřábů, bývalá trať, staré vagóny, spousta hromad čehosi neidentifikovatelného propleteného zbytky drátů a kabelů. Opět zdoláváme zeď a vracíme se k holkám. Stále ještě svítí slunce, je krátce po 18té hodině.

Jedeme na předměstí ČESKÉ LÍPY. Hledáme hospodu. Marně. Restaurace nám přístupných cenových skupin mají z neznámého důvodu zavřeno. Motáme se ulicemi až nám došla trpělivost. Jedeme do centra. Hospodu jsme našli a už jsme uvnitř. Kola jsou venku. Povečeřeli jsme, poseděli, odpočinuli si, vyrovnali účet

a pojedeme dál. Vyšli jsme před hospodu a zůstali nevěřicně stát. Nějaká nám **svině** ukradla praporec. To, že tu žijí samí **hajzlové** jsem věděl z dřívějška, ale, že bude někdo takový **dobytek** to mě nenapadlo. Chvilí ještě hledáme, jestli nejde jen o „povedený žert“. Musíme však pokračovat. Odjíždíme z tohoto města plného podvratíků směrem na ÚDOLÍ PEKLA.

Je 21:20. jedeme krásnou přírodou. Nálada je však pod psa. Dojeli jsme k nějakým skalám. Dál se mi nechce. Ostatní jsou na tom podobně. Našli jsme krásné místo pro odpočinek, odložili kola, vylezli na skálu, rozhlédli se po okolí.

Posadili se, a mě se honí hlavou myšlenky na rozpuštění H.T. V zakládací listině totiž stojí, že ztrátou praporce z jakéhokoliv důvodu končí existence HELL'S TOUR. Ještě s tím počkám. Slézáme dolů. V ohništi dole zaplál oheň. Jdeme tam. Přisedli jsme k těm, co ten oheň způsobili, popovídali jsme si s nimi a po 22 hodině lezeme na skalní plošinu. Tady jsme si ustlali a uložili se ke spánku. Za chvíli spíme.

RÁNO 02. 06. 1991 neděle

Šéf výpravy:	DIG
Šéf přejezdu:	MARKÉTA
Navigace:	TOMÁŠ
Zdravotnice:	MARKÉTA
Technik:	TOMÁŠ
Bank:	ŠTĚPÁNKA

Probouzím se po osmé hodině. Svítí slunce, je teplo, a přece mám nějakou blbou náladu. Pozvolna vstáváme. Snídáme, balíme a připravujeme se na jízdu. Bude to těžké, ale do toho.

„Vážení. Z důvodu ztráty praporce, dle zakládací listiny, ROZPOUŠTÍM seskupení. Pro návrat do PRAHY zachováme funkce navigace, bank a pro případ potřeby zdravotnice. Všechny ostatní funkce jsou od této chvíle zrušeny.“

Tak a mám to za sebou. Mezi ostatními panuje zaražené ticho. Opouštíme místo noclehu. TOMÁŠ se postavil do čela a vede nás. Je tu moc pěkně. Kolem pískovcové skály, les, potok, chvílemi i cesta, svítí slunce a vůbec je hezky. Jenom nebýt toho praporce. Celé to trvá asi 5 km. Pak jsme se dostali na silnici a jeli na MĚLNÍK. Tady jsme poobědvali a vydali se na horu ŘÍP. Vzhledem k nedostatku času, jsme se zastavili jen na úpatí.

A pak jeli na PRAHU. Na základnu jsme dorazili krátce po 21 hodině.

A teď to nejtěžší:

„Ke dni 2.6.1991 se seskupení HELL´S TOUR považuje za rozpuštěné“.

Zdůvodnění:

„Dle zakládací listiny vydané 7.5.1986, ztrátou nebo odcizením praporce zaniká HELL´S TOUR.“

Takže, to je o HELL´S TOUR úplně všechno...

